Dosarul nr. 2ra-988/21

Prima instanță - (Judecătoria Bălți, sediul central) jud: A. Donos
Instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) jud: I. Grosu, A. Garbuz, A. Ciobanu

ÎNCHEIERE

23 iunie 2021 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ
al Curţii Supreme de Justiție,

în componența:
Președintele completului, judecătorul Tamara Chișca-Doneva
judecătorii Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Grigire Copacinschi,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Grigire Copacinschi împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Magdalinas" cu privire la încasarea plăților salariale,

împotriva deciziei din 4 februarie 2021 a Curţii de Apel Bălți,

c o n s t a t ă:

La 9 iulie 2019, Grigire Copacinschi a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Magdalinas", prin care a solicitat încasarea indemnizației de concediu în mărime de 7 140 de lei, a dobânzii de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere a achitării indemnizației de concediu, în mărime de 12 486,21 de lei, a restanței compensației pentru concediul nefolosit în mărime de 4 663,72 de lei și a dobânzii de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere din suma compensației pentru concediul nefolosit, în mărime de 1 930,87 de lei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că în baza contractului individual de muncă nr. 69/17 din 4 august 2017 și ordinului nr.58/17-K din 4 iulie 2017 a fost angajat pe termen nedeterminat în cadrul SRL „Magdalinas" în calitate de jurisconsult cu un salariu mediu lunar în mărime de 7 140 de 1ei.

În conformitate cu prevederile p.2.2 lit. j) al contractului individual de muncă nr. 69/17 din 4 august 2017, SRL „Magdalinas" în calitate de angajator și-a asumat obligațiunea să îndeplinească toate obligațiunile prevăzute prin Codul muncii și alte acte normative, la rândul său, în calitate de angajat, conform p.3.1 lit. g), a fost în drept să beneficieze de toate drepturile prevăzute de Codul muncii.

Acțiunea contractului individual de muncă a fost încetată în baza cererii de demisie.

Pentru primul an de lucru a beneficiat de un concediu anual de odihnă plătit de 28 zile în perioada 1 august 2018 – 28 august 2018. Pentru perioada concediului anual plătit angajatului i se menține salariul lunar stabilit în contractul de muncă (7140 lei) și se achită o indemnizație de concediu nu mai mică decât valoarea salariului mediu lunar pentru perioada respectivă.

Angajatorul SRL „Magdalinas” nu și-a onorat obligațiunile contractuale ce țin de remunerarea plăților pentru concediul anual plătit pentru perioada 4 august 2017 – 4 august 2018.

La demisie angajatorul urma să-i acorde o compensație pentru concediul de odihnă nefolosit în anul 2019 pentru perioada de activitate 1 septembrie 2018 – 18 martie 2019, care urma să fie calculată în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr.426 din 26 aprilie 2004 „Privind aprobarea Modului de calculare a salariului mediu”, luîndu-se în calcul câștigul pe ultimele 3 luni calendaristice premergătoare demisiei. Astfel, la momentul demisiei angajatorul SRL „Magdalinas” urma să-i achite salariu pentru luna martie (zilele lucrate) și compensația pentru concediul nefolosit pe anul 2019 în mărime de 6 663,90 de lei. De facto, SRL „Magdalinas” a achitat la demisie suma de 5 839 de lei, dintre care 3 839 de lei salariu pentru zilele lucrate în luna martie și 2 000 lei compensația pentru concediul nefolosit, astfel restanța compensației neachitate constituind 4 663,72 de lei.

Reclamantul a menționat că la 4 iulie 2019 a expediat societății pârâte o notificare prin care a solicitat, în termen de 3 zile calendaristice din momentul recepționării, achitarea datoriei create.

Notificarea a fost recepționată la adresa poștală la 5 iulie 2019, însă societatea pârâtă nu și-a onorat obligațiile.

Totodată, consideră că din contul SRL „Magdalinas” urmează să fie încasată, în conformitate cu prevederile art. 330 alin. (2) din Codul muncii, suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 0,3% la sută din sumele neachitate în termen.

La data înaintării acțiunii în instanța de judecată datoria pârâtului constituie suma de 26 220,80 de lei, după cum urmează: indemnizația de concediu în mărimea unui salariu lunar (1 august 2018 – 28 august 2018) – 7 140 de lei; pentru fiecare zi de întârziere 0,3% din suma indemnizației de concediu neplătită în termen – 12 486,21 de lei; restanța compensației pentru concediul nefolosit pentru perioada 1 septembrie 2018 – 18 martie 2019 – 4 663,72 de lei; suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 0,3% din suma compensației pentru concediul nefolosit neplătită în termen – 1 930,87 de lei (perioada 18 martie 2019 – 15 iulie 2019).

La 11 februarie 2020 reclamantul a depus cerere de modificare a acțiunii în motivarea căreia a menționat că potrivit prevederilor p.3.1 lit. c), e) ale contractului individual de muncă nr.69/17 din 4 august 2017, în calitate de angajat pe întreaga perioadă de acțiune a contractului a fost în drept să beneficieze la timp și în măsură deplină de salariul lunar contractat şi la apărarea drepturilor şi libertăților stabilite de legislația în vigoare.

Pe întreaga perioadă de acțiune a contractului individual de muncă SRL „Angajatorul” a admis încălcări a prevederilor contractuale, ce ține de mărimea salariului lunar şi reținerile vărsate pentru asigurarea medicală, fondul social şi impozitul pe venit.

La 7 februarie 2020 SRL „Magdalinas” i-a expediat prin poștă electronică certificatul nr.44 din 7 februarie 2020 cu privire la drepturile salariate şi reținerile la buget.

Analizând informaţia din certificatul menționat, reclamantul a constatat că angajatorul SRL „Magdalinas” efectua eronat şi greșit calculele salariului lunar,

acestea fiind efectuate din sume diminuate considerabil (lunar aproximativ 2 000 lei), or conform legislației în vigoare reținerile la buget urmau să fie efectuate din salariul brut, adică din salariul indicat în contractul persoanei angajate/contractate (7 140,00).

Astfel, în rezultatul calculelor efectuate conform cerinţelor legale, a constatat că SRL „Magdalinas” la moment a creat o datorie salarială după cum urmează: pentru anul 2017 (august-decembrie) – 9 779,53 de lei, pentru anul 2018 (ianuarie-decembrie) -17 340,50 de lei și pentru anul 2019 (ianuarie) – 1 336,69 de lei, iar în total - 28 456,72 de lei.

Conform cerinţelor legale din salariul brut contractat (7 140,00), la data de 12 februarie 2020 datoria salariată a SRL „Magdalinas” constituie suma de 81 079,19 lei (28 456,72 restanța la salariu și 52 622,47 suplimentul conform art.330 alin. (2) din Codul muncii).

Prin hotărârea din 16 iulie 2020 a Judecătoriei Bălți, sediul central, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Grigire Copacinschi împotriva SRL „Magdalinas” cu privire la încasarea plăților salariale.

La 30 iulie 2020, Grigire Copacinschi a declarat apel împotriva hotărârii, solicitând casarea acesteia și emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia din 4 februarie 2021 a Curţii de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de Grigire Copacinschi și s-a menținut hotărârea din 16 iulie 2020 a Judecătoriei Bălți, sediul central.

În motivarea deciziei adoptate, Colegiul instanței de apel a conchis că prima instanță corect a reținut că reclamantului i-au fost achitate plățile salariale, inclusiv indemnizația de concediu și concediu nefolosit, a primit drepturile salariale corespunzătoare ce i se cuveneau proporțional timpului lucrat la SRL „Magdalinas”. Plățile au fost achitate la timp și nu este temei de încasare a plăților suplimentare de 0,3 la sută.

La 4 mai 2021, prin intermediul poștei (f.d.207), Grigire Copacinschi a declarat recurs împotriva deciziei din 4 februarie 2021 a Curţii de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului recurentul a invocat că decizia este neîntemeiată şi pasibilă de a fi casată.

A relatat că în procesul examinării cauzei de către instanţa de fond, pârâtul nu a prezentat careva tabele de pontaj, deoarece aceste tabele la momentul examinării fondului cauzei nu existau, or în cadrul SRL „Magdalinas” niciodată nu s-a dus evidența timpului de lucru prin completarea tabelelor respective, acestea fiind întocmite numai la solicitarea instanţei de apel.

Datele din tabelele de pontaj prezentate de societatea pârâtă sunt în contradicție cu materialele cauzei fiind combătute şi contracarate prin descifrările de pe e-mailul personal și reprezentanții administrației SRL „Magdalinas” pe care le-am prezentat instanţei de apel şi din care reiese şi se dovedește faptul exercitării atribuțiilor de serviciu în intervalul de timp 8.00-18.00.

Descifrările respective, din considerente nemotivate şi aberante au fost respinse ca probe de către instanţa de apel, or, instanţa a fost obligată să se

pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, prin verificarea circumstanțelor şi raporturilor juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum și, cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţa de apel de către participanţii la proces.

În cazul respingerii apelului, instanţa de apel urma să expună în decizie concluzia cu privire la toate argumentele invocate în apel, să întemeieze motivele în legătură cu care argumentele apelantului din cererea de apel au fost recunoscute ca neîntemeiate. Instanţa de apel nu se va referi la simpla constatare a faptului netemeiniciei apelului, deoarece în acest caz decizia apare ca nemotivată.

În concluzie a reținut că, instanţa de fond şi instanţa de apel au încălcat principiul contradictorialității şi egalității părții în proces, a interpretat în mod eronat legea, determinând incorect obiectul probațiunii, concluzia instanţei de fond şi de apel fiind în contradicție cu materialele cauzei, fapt care a dus la soluționarea greșită a cauzei şi adoptarea unor hotărâri nefondate şi ilegale, prin care de fado, î-i este lezat dreptul la un proces echitabil, garantat de Constituție şi CEDO.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere şi nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată recurentului la 3 martie 2021, prin intermediul poștei (f.d. 199) și recepționată de către acesta la 10 martie 2021 (f.d. 201). Astfel, Colegiul consideră că recursul din 4 mai 2021 este declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) şi (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs şi face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Copia cererii de recurs depusă de Grigire Copacinschi a fost comunicată SRL „Magdalinas” la 21 mai 2021.

Iar, prin referința din 18 iunie 2021, SRL „Magdalinas” a solicitat declararea recursului drept inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) şi (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) şi (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate

în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material şi procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu şi temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond şi de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor şi concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, şi anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național şi de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curţii, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac şi procedurile care implică doar chestiuni de drept, şi nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 şi nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Grigire Copacinschi nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) şi (4) din Codul de procedură civilă şi, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) şi art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Grigire Copacinschi.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul Tamara Chișca-Doneva

judecătorii Mariana Pitic

Dumitru Mardari